

rede afgiver et fuldkommen tydeligt Exempel. Der staaer i § 30 af Grundloven af 1849, at Kongen kan udstede foreløbige Love „der dog ikke maae stride mod Grundloven“. Vilde man nu kunne sige, at dette er en Undtagelse fra den foregaaende Regel, at saadanne foreløbige Love ikke maae stride imod Grundloven? Nei, slet ikke, og allermindst en nødvendig Undtagelses-sætning, thi det var jo iforveien givet og behøvede slet ikke at siges, at foreløbige Love ikke maae stride mod Grundloven, siden der heller ikke kan gives ordentlige eller endelige Love, som stride imod Grundloven. Jeg kan fremdeles ikke lade være at referere mig til den Bemærkning, som i denne Forbindelse fremkom fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Ploug) om den tidligere Valgbarhedsbetingelse efter § 40, at der det sidste Aar før Valget skulde være svaret mindst 200 Rd. i Skat eller oppebaaret en Indtægt af mindst 1,200 Rd. Det ærede Medlem holdt sig til Sammenstillingen af § 40 med den Udførelse, denne Deel af Paragraphen fik i Valglovens udførligere Bestemmelser om Valglisten. Jeg troer, at dette var fuldkommen rigtigt, men det var ikke saa træffende, i alt Fald ikke saa letfatteligt som Argument, og jeg skal derfor supplere hans Ytringer. I Valgloven finder man jo nærmere Forskrifter om Beregningen af de 200 Rd. Skat, navnlig ogsaa om, hvad der maatte tages med for at faae Summen ud. Der burde man, hvis det var den rigtige Fordring, at, hvad der gjaldt det sidste Aar før Valget, skulde gjælde hele Valgperioden igjennem, have Visshed for, at Den, der det sidste Aar før Valget havde svaret 200 Rd. i Skat og derfor var bleven Valgbar, ogsaa bestandigt de følgende Aar maatte have en Skattebyrdelse af mindst 200 Rd. Lad være, at det muligt kunde siges, at dette nok turde formodes, naar det blot for det ene Aar var konstateret, og at det vilde være altfor vanskeligt at forfølge det videre; men hvad har man gjort i Valgloven? Man har indrettet det saaledes, at det var forud givet, at det netop ikke kunde blive Tilfældet, at, fordi en Mand i det sidste Aar før Valget havde svaret en Skat af 200 Rd., han da ogsaa i det følgende Aar ligeledes vilde komme til at svare den. I § 54 af Valgloven af 1849 findes

det bestemt, at det ikke blot skulde være de sædvanlige Skatter og Afgifter, men ogsaa de Skatter og Afgifter, som kun midlertidigt erlagdes, f. Ex. endog Krigsskat, der turde medregnes, for at faae de 200 Rd. ud, og nu beder jeg da betænke, om det altsaa ikke er klart, at man forud maatte vide om den Mand, der det sidste Aar før Valget ene paa den Viis igjennem sin Skattebyrdelse kom med blandt de Valgbare, at han ikke vilde komme til at bibeholde en saadan Skattebyrd, og altsaa heller ikke vilde kunne bibeholde sin Valgbarhed forsaavidt hele Perioden igjennem, og naar man saa ikke desto mindre har fundet det rigtigt at udføre Grundlovens Bestemmelse paa denne Maade, er det saa ikke utvetydigt tilkjendegivet derved, at det ikke dengang er faldet Noget ind at stille den Fordring, som den ærede Ordfører meget indtrængende stillede, at igjennem hele Perioden til enhver given Tid maatte den Valgte være ligesaa vel forshynet med Valgbarhedsbetingelser som i det Dieblif, Valget foregaaer. Det troer jeg er indlysende, og det er naturligt, at denne Paaviisning har sin Interesse, fordi Skattefordringen ellers staaer paa Linie med den Fordring, hvorom her er Tale, og fordi man ikke ved Skattefordringen havde en saadan udtryffeligg nærmere Forklaring som med Hensyn til Domicilet, dets Forandring i de følgende Aar. Savnede man ikke for Skatte-Valgbarheden i § 62 en Bestemmelse, svarende til, hvad der stod om Vopæls-Valgbarheden, saa maatte jo dette sidste, den nu i § 58 ikke medtagne Sætning overhovedet have været overflødig, og Ikke-Vedtæggelsen i § 58 af samme Grund blive ligegyldig. Heri haaber jeg, at det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer), som saa stærkt fremhævede Savnet, ved nærmere Overveielse vil give mig Ret. Maa ske vil imidlertid Ordføreren og andre ærede Herrer sige: Ja, Valgloven, det er da ikke Grundloven, Valgloven kan jo ikke forandre Grundloven; ganske vist, det kunde ikke falde mig ind at paastaae noget Saadant, men jeg troer med Føie at kunne paastaae, at naar Lovgivningsmagten, Kongen og Rigsdagen i Forening, ingen Betænknelighed har havt ved at udføre Grundlovsbestemmelsen paa den Viis, er Valgloven i Virkeligheden ogsaa at